

Åndskraft i diakonien

Utfordringer fra den karismatiske bevegelse

Når en blir fylt av Guds kjærlighet, blir ens eget hjerte ofte for lite, og det "renner over". Lovsang, tilbedelse, hengivelse og frihet for Herrens ansikt er ofte resultatet. Med en fornyet kjærlighet til Gud følger en ny kjærlighet og nød for min neste. Jeg syntes jeg kunne elske alle, for jeg hadde fått så mye selv! Her ligger den diakonale dimensjon helt opp i dagen.

AV JAN GOSSNER.
HAN ER REKTOR VED
NORSK DIAKONI-
HØGSKOLE OG HAR
VÆRT MED I OASE-
LEDELSEN.

Med bakgrunn i den karismatiske bevegelse, særlig i Oase, har jeg i snart syv år arbeidet i diakonien, mest med utdanning av diakoner. Jeg skriver om karismatikk og diakoni ut fra et personlig erfaringsperspektiv.

På syttitallet var jeg studentprest for Laget i Oslo. Etter noen år opplevde jeg en avmaktskrise, og sammen med en del andre unge kristne ledere på den tiden åpnet vi oss for budskapet om at "Gud har mer å gi". Bibelens løfter om kraft ved Den Hellige Ånd var ikke forbeholdt aposteltiden eller frimenigheter av pinsetypen. De var for alle, også for lutheranere, også for trette prester, diakoner og kateketer.

Den karismatiske bevegelse forbindes av og til bare med ytre fenomener, slik som tungetale, profeti, åndsutdrivelser og andre sterke ytringer og opplevelser. Vekkelsens avarter har skremt mange, og det er

dessverre slik at overåndelighet, selvopptatthet, trospres og andre overdrivelser har skjemet vekkelsen mange steder.

MER KRAFT, MER KJÆRLIGHET

For meg var det først og fremst slik at Guds kjærlighet ble utøst i mitt hjerte ved Den Hellige Ånd, slik Paulus skriver i Rom 5,5. Innsiden i den erfaring som kalles å bli døpt med Hellig Ånd, eller fylt av Ånden, er først og fremst en erfaring av Guds kjærlighet. Når en blir fylt av Guds kjærlighet, blir ens eget hjerte ofte for lite, og det "renner over". Lovsang, tilbedelse, hengivelse og frihet for Herrens ansikt er ofte resultatet. Nye tungemål bryter frem, enten i ett øyeblikk eller som en prosess. Og med en fornyet kjærlighet til Gud følger en ny kjærlighet og nød for min neste. Jeg syntes jeg kunne elske alle, for jeg hadde fått så mye selv! Her ligger den diakonale dimensjon helt opp i dagen.

Like viktig for meg var at dette forløste min tro på Guds rike som en *virkelighet* på en ny måte. Det var som om dørene til troens rike ble slått helt opp. Jeg husker jeg sto på Blindern og så utover alle de marxistiske plakater som preget studentmiljøet i Oslo på den tiden. Vi som var kristne trengte sannelig all den åndskraft vi kunne få. Vi var ofte på defensiven overfor deres kirkekritikk og politiske ideologi. Da kom det som en stille setning til meg: "Alt er mulig for den som tror!". Egentlig berørte dette hele virkelighetsforståelsen min. Før hadde troen og det åndelige oftest blitt en sektor i livet. Nå var det selve livet. Guds rike var det mest virkelige av alt. Jesu nærvær ved Ånden var blitt det bærende i hele tilværelsen. Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus lever i meg, Gal 2,20.

I Studentlaget var mange av oss berørt av den karismatiske bevegelse

sen, og vi satset i tro med Bibeltimer på Blindern, midt i ansiktet på de ideologiske motstanderne. Vi opplevde at bibeltimene økte fra 70 til 450 på halvannet år, og vi måtte skifte auditorium fire ganger. Til slutt, på slutten av syttitallet, hadde vi inntatt det største auditoriet på Blindern. Sophus Lie, med plass til 500, og vi hadde "sing-in" på plassen utenfor med flere hundre studenter. Cellergrupper på studiestedene supplerte fellesskapet på studentgudstener og bibeltimer.

Hvis Gud finnes og hans rike er midt iblant oss, da kan vi be og tro at Gud vil vise oss hva han vil gjøre. Det enkle spørsmålet "Hva ville Jesus gjort hvis han var her?" førte til en fornyet tro på at det gikk an å leve slik som de første kristne gjorde, slik det fortelles om i Apostlenes gjerninger. Følgelig ba vi for syke, og mange ble friske (ikke alle). Vi ba om utfrielse for folk som var bundet av onde åndsmakter på grunn av okkult praksis og opplevde at Jesus virkelig er "den sterkere".

Så langt kan mye av denne vekkelsens lengsel og erfaring oppsummeres i Vineyard-sangen: "*Meir kraft, meir kjærleik, meir av deg i mitt liv*".

FORNYET TRO PÅ MENIGHETEN

Gjennom fellesskapet i lovsang og tilbedelse, der Kristi nærvær ble levende, og nådegavene var i funksjon, ble visjonen av menigheten som Kristi legeme fornyet. Den karismatiske bevegelse er i stor grad en fellesskapsbevegelse, med stor tro på det som i diakoniplanen kalles "det fellesskapsbyggende arbeid". Den la vekt på enhet mellom kristne og kjærlighet i praksis.

De første kristnes liv er det store forbildet. Ambisjonen var høy. Det gjelder å realisere så mye som mulig av et menighetsliv etter urkristent mønster (med all den urealisme og vekkelsesromantikk som fulgte med

på kjøpet).

Det er likevel et faktum at den delen av kristenheten som vokser raskest i verden, er sterkt karismatisk preget. Det gjelder særlig i Sør-Amerika, Afrika og deler av Asia, for eksempel Korea. Veldig mye av menighetsveksten skjer gjennom fellesskapsgrupper der menighetens folk lever nær sine naboer og viser mennesker glimt av Guds kjærlighet og kraft. Man splitter ikke opp kristenlivet i en diakonal og en evangeliserende aktivitet, men lever sammen som kristne på en slik måte at mennesker blir hjulpet i hverdagen og ser Jesu liv gjennom hans lemmer.

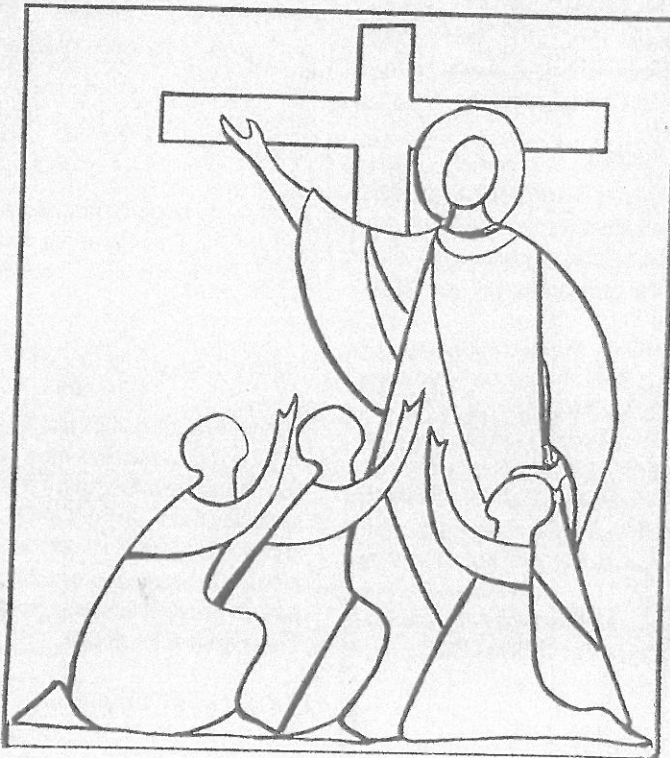
SJELESORG

Selv om det skjedde tegn og under i vekselens kjølvann, erfarte man naturligvis også at mange ikke ble helbredet. Dessuten var karismatiske erfaringer ikke det samme som forandring av gamle vaner og fjerning av syndfallets kår i verden. Noen valgte den herlighets-teologiske (av) veien, men mange ble ført inn i arbeidet med mer langvarig sjelesorg og solidaritetsarbeid. Det var her impulsene fra den karismatiske bevegelse møttes med den sosial-etiske rettferdighetsimpuls og diakoniens møysommelige og tålmodige arbeid med de svake, syke, utstøtte og ødelagte.

Jesusekkelsens ungdommer hjalp narkomane på Fredens Bolig i Lommedalen, og på Styve Gard på Vestlandet. Mørk gård i Østfold ble til Lysets Seier da Astrid Kristiansen drev det som et kollektiv til hjelp for stoffmisbrukere. To av disse institusjonene drives i dag av diakonale stiftelser.

I Oase var vi opptatt av å gi et skik-

kelig sjelsorgtilbud på de store sommerstevnernes og det ble etter hvert utviklet en omfattende veiledertjeneste i og omkring møtene. Forbønns-gudstjenester med salving av syke ble vanlig, og etter hvert ble Teleios-kursene for kristen vekst utviklet etter modell av psykologen Gary

Sweetens arbeid i USA, der han integrerer bibelens sannhet, god psykologi og åpenhet for Åndens gjerning. Dette arbeidet møtte i begynnelsen skepsis både i det karismatiske og det terapeutiske miljøet. Karismatikere undret på om dette var for lite ånd og for mye psykologi, og de som hadde satset på å opprettholde et tydelig skille mellom terapi og sjelesorg, så på dette som en sammenblanding av det åndelige og det menneskelige. Nå holdes Teleios-kurs over hele landet, og kursene brukes i rehabilitering og terapi. Duedalen rehabiliteringssenter i Rogaland har bygget hele sin behandling på denne modellen, og med meget gode resultater. Her er behandlingen knyttet sammen med tilbud fellesskap og menighetstilhørighet i Stavanger Indremisjon.

UTFORDRINGER

Den karismatiske bevegelse har sitt hjerte i troen på Guds kjærlighet og kraft. Den bærer en visjon om å bli et oppreist Kristi legeme som kan være en kanal for hans kjærlighet, rettferdighet og sannhet i verden. Den identifiserer seg med Jesu programtale om at Ånden er kommet, slik at fanger kan få frihet, blinde kan se og evangeliet kan forkynnes for fattige (Luk 4,18).

Den blåser liv det gamle diakonale slagordet "til kamp mot synd og nød", men har i tillegg en sterkere vekt på fellesskap og sjelesorg. Den vil utfordre menigheten til å ta imot Åndens utrustning med kjærlighet og kraft. I bruken av de bibelske nådegavene ligger en ressurs til helbredelse og befrielse som de diakonale sykehuse-sene burde bruke mye mer. I menighetene er sjelesorgen og det fellesskapsbyggende arbeidet to hovedområder i diakonien som denne bevegelsen har gitt nye impulser til. Men først og fremst er den budskapet til alle Guds barn om at

"dere skal få kraft ved Den Hellige Ånd".

Den har et diakonalt potensiale som både er en ressurs og en utfordring til norsk diakoni i dag. Den trenger selv kontakt med diakonien for ikke å bli innadvendt, selvopptatt og overåndelig. Kraften skal brukes til å kanalisere Guds kjærlighet til verden! Da etiopieren Belina Sarka var på Oase i 1994, ble han spurt om hva han synes om Toronto-velsignelsen, som mange bokstavelig talt var blitt slått av under det stevnet. Han svarte: "I Etiopia opplever vi daglig at mennesker faller når Guds Ånd berører dem. Det er ikke noe nytt for oss, og det er fint at Guds kraft er virksom. Men hvorfor blir de liggende så lenge? Hvorfor reiser de seg ikke opp og går ut og forteller at de har møtt Jesus?"